

dage, hvor Kirken kan blive benyttet i Medfør af Loven af 2de Marts 1872 § 1, dog kun naar Kirken benyttes til Afholdelse af Gudstjeneste i sædvanlig Form. Saaledes vil Kirketiendeieren ikke have nogen Forpligtelse til at opvarme Kirken, naar den benyttes paa Søndage til andet Brug, f. Ex. til Afholdelse af Bibellæsning eller andre gudelige Foranstaltninger. — Udvalget har jo egentlig først delt sig i et Mindretal og et Flertal ved § 4, idet Flertallet har troet, at det er rigtigt og forsvarligt i ethvert Fald at paalægge Kirketiendeieren at anskaffe et Varmeapparat, Noget, Mindretallet kun har anset for forsvarligt at paalægge Kirkeieren, naar et Flertal i Menigheden ønsker det. Som Følge deraf kommer ogsaa Udvalgets Mindretal til et andet Resultat end Flertallet med Hensyn til Maaden, hvorpaa Brændselet til Opvarmningen skal stiftes tilveie, hvorom der handles i § 5. Udvalgets Flertal, som gaar ud fra, at det er en berettiget Fordring, som kan stilles til Kirkeieren, at Kirken skal opvarmes, bør saaledes ogsaa konsekvent holde paa, at Tiendeieren betøfter Opvarmningen af Kirken. Ved det Ændringsforslag, man i denne Retning har stillet til denne Paragraf, har man paa den anden Side ogsaa søgt at sikre Tiendeieren imod, at der kunde stilles ubillige og uhensigtsmæssige Fordringer til ham, idet man nemlig foreslaar, at han ikke er pligtig til at tilveiebringe en højere Opvarmning end til 6 Grader. Nu vil man jo kunne sige, at dette Tal 6 er vilkaarlig valgt; men jeg tror, at saavel ved denne Bestemmelse som ved Bestemmelsen om, at man ikke kan kræve en højere Opvarmning end 6 Grader over den laveste Temperatur, der var, før Opfyrringen fandt Sted, har man nogenlunde truffet den Rette, naar man ser hen til, at selv i meget strenge Vintre vil Temperaturen i Kirkerne aldrig synke saa lavt, som den er udenfor, og at en højere Varme end 6 Grader Reaumur, naar Kirken er tom, maa antages ikke alene at være unødvendig, men i de fleste Tilfælde endog skadelig, idet Temperaturen, naar Kirken fyldes med Mennesker, vil stige meget betydelig. — Under Nr. 5 har Udvalgets Flertal stillet et Forslag om, hvorledes der skal træffes Bestemmelser om det Bederlag for Kirkes Opvarmning, der i visse Tilfælde skal betales af dem, som fordre Kirken opvarmet, nemlig, naar Kirken benyttes udenfor de i § 4 nævnte Dage. Det synes da rimeligt at bestemme, at Betalingen skal sættes noget højere end netop Brændselets Værdi, idet Opvarmningen af Kirken altid er forbunden med Skid paa Apparatet, med Udgifter til Fyrbrøden og til Vedligeholdelsen. Udvalget har derfor troet, at Betalingen maa sættes til mindst det Dobbelte af Værdien af det Brændsel, der i Gjennemsnit medgaar til Opvarmningen, og derhos fundet det rigtigt, at Betalingen fastsættes af Kirkesynet. Til lige have vi troet det rigtigt i samme Ændringsforslag at foreslaa Bestemmelser om, hvorledes der

skal forholde med Begjæringer om Kirkes Opvarmning, samt om, naar Betalingen skal erlægges. — Ved Ændringsforslaget under Nr. 7 har Udvalgets Flertal foreslaaet at lade § 6 helt udgaa. Den maa formentlig efter den Redaktion, Loven vil faae efter Flertallets Ændringsforslag, være fuldkommen overflødig. Hele Udvalget har været enigt om ikke at kunne finde Bestemmelsen i Lovforslagets § 7 retfærdig eller billig. Udvalget kan ikke se, at der er nogensomhelst Anledning til ved disse Arbejder at berøve Tiendeieren den Ret, han efter den nu gældende Lovgivning har til at kræve Vgt og Arbejde af Sognebeboerne. Men Udvalget maa anerkende Rigtigheden af den Indvending, der i det andet Thing er anført mod Bestemmelsen om Vgt og Arbejde, at der ved Forlægning af Kirkegaarde let kan opstaa Strid om, hvad der skal betragtes som Haandlangerarbejde. Det er kun dette, der skal udredes af Sognekommunen, og ved Drainingsarbejder er det jo ikke saa ganske let at sige, hvad der er Haandlangerarbejde; der kunde fremkomme Fordring om at faae Gravningen, som jo er det egentlige Hovedarbejde ved Drainingen, betraget som Haandlangerarbejde, hvilket vilde være ubilligt og urigtigt, og da der for Øvrigt ikke kan være Spørgsmaal om under Haandlangerarbejdet at indbefatte stort Andet end Hjælp ved Aflesning af det transporterede Materiale, Drainingsrørene, har Udvalget troet, at man kunde komme ud over alle Vansteligheder ved at affatte Paragrafen saaledes som foreslaaet under Nr. 8, nemlig saaledes: „Ved de i denne Lov omhandlede Forlægningsarbejder kan Tiendeieren i Kun kræve Vgt af Sognebeboerne.“ Saa er man ude over alle Vansteligheder, og Tiendeierens Ret til at kræve Vgt af Sognebeboerne staar ubeskaaren. — § 8 vil, dersom Udvalgets Flertals Ændringsforslag vedtages, ikke behøve at indeholde Andet end den Bestemmelse, der findes i Paragrafens første Punktum, og Udvalgets Flertal har derfor tilladt sig at foreslaa, at Paragrafens sidste Punktum udgaa. — Med Hensyn til § 9 er hele Udvalget enigt i at foreslaa, at hele Paragrafen udgaa. Udvalget kan — saaledes som det ogsaa ved Sagens 1ste Behandling blev meget stærkt fremhævet af et æret Medlem — paa ingen Maade finde de deri indeholdte Bestemmelser rigtige, men maa tværtimod finde dem forkastelige. Der er ingen Grund til at gjøre en Forskjel i Behandlingen af Tiendeierne, eftersom de ere enten een eller flere Personer. I § 9 er det foreslaaet, at, hvor samtlige Tiendeidere tillige ere Tiendeiere, skulle Omkostningerne, der ere forbundne med Opfyldelsen af de dem i Følge nærværende Lov paahvilende Forpligtelser, udredes af Kommunens Kasse. I Forordningen af 13de November 1829 omhandles der adskillige Forhold, som vedrøre Kirken, naar Kirken eies af samtlige Sognemand — dermed er jo ment Tiendeierne eller et lignende